

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ПРОЩАВАНЕ С
МАГЪОСНИКА**

chitanka.info

Първоначалната идея на този разказ бе да служи като предсмъртно писмо. За щастие или не все още съм жив, но... дано да ви хареса.

В дните след Нова година кръчма „Зелената котка“ бе постоянно толкова претъпкана, че дори редовните клиенти като мен трудно си намираха места въпреки усилията, които полагаше Рей Макгавърн, за да ни настани. Днес обаче явно бе станало нещо, понеже в цялото заведение имаше само трима-четирима души. Докато се чудех дали не дават някакъв мач по телевизията (за нашия свят) или пък е започнал извънреден рицарски турнир (в някой от останалите), забелязах, че дори зелената писана на Рей е изчезнала от обичайното си място пред камината. Разтревожена не на шега, се огледах за някой познат. На бара забелязах Айвън Рийс: пред него имаше поне дузина празни чаши, а в момента, в който спрях погледа си на него, той точно надигаше поредната, пълна до половината. В очите му имаше сълзи. Това вече сериозно ме уплаши, понеже никой никога не бе виждал железния Айвън да плаче. Отидох при него, положих ръка на рамото му и попитах:

— Какво, по дяволите, става тук, Айвън?

Той бавно надигна очи и погледът му дълго блужда, преди да се спре най-накрая върху мен.

— А... Никол... Ти защо си тук? Какво извинение си намери точно пък ти? Мислех, че сте приятели?

— Какво искаш да кажеш???

— Ами Рики пие в ъгъла сам и не спира да повтаря, че имал непоносимост към сълзи... Алекс замина преди минути за Средната земя, понеже имал спешна работа там... Абе какво да ти обяснявам, мамка му! Единственото логично обяснение, което мога да дам, е за себе си — тук съм, понеже искам да го запомня... така, а не... иначе... — Той млъкна и отпи от чашата си огромна глътка.

— За какво говориш?

— Огледай се... Всички са там... даже котката на Рей... и тя е там... тя го обожаваше... а и той нея, по дяволите... — Още сълзи

блеснаха в очите му. — Е, най-малкото ще знам, че поне едно същество, който го обичаше, го е изпратило за последно...

— Кого, Айвън?? — Разтресох го така, че дори да беше мъртъв, пак би се съвзел. Никакъв ефект обаче. — Какво се е случило? Ще ми кажеш ли най-накрая?

— О, в името на Мрака... Нима наистина не знаеш? — Той потрепери.

— Да знам какво, Айвън? Преди мигове се завърнах от Гората на въздишките, уморена съм като куче, а сега на всичкото отгоре съм и изплашена благодарение на твоите недомлъвки!

— Тери е мъртъв. Всички бяхме на погребението му.

Олюлях се. Ако ме бе ударил трол, сигурно щях да съм по-стабилна.

— Какви ги говориш, Айвън?? Той е магьосник, дявол го взел! Той не може да умре!!!

— Не може, ако не поиска, Никол... ако не се умори от живота и предателствата, които той понякога сервира. А той бе прекалено уморен. Заложил всичко на един финален спринт с надеждата да улови щастието си, но... — Той махна с ръка и се пресегна зад бара, за да си налее нова порция спирт. Едва сега забелязах, че и Рей Макгавърн го няма: беше оставил бара на самотек... нещо, което не бе правил от близо хиляда години, от деня, когато умря последният еднорог... Рухнах на стола до него и ръката ми сама потърси бутилката, макар че по принцип мразех алкохола.

— Какво се е случило, в името на Мрака?! — попитах, след като ударих солидна глътка.

Айвън надигна мътния си поглед и след поредна доза усилия ме погледна в очите.

— Нека ти разкажа една история, Никол. Приеми го като последна почит към Тери — чудесен разказвач, който винаги събираше деца, жени и дори мъже около огньовете и масите, когато започнеше да ги омагьосва с думи... Едва ли ще мога да се сравня с него, но поне мога да опитам да се доближа максимално до стила му... до магията му... до сърцето му, понеже всичко, което той разказваше, идваше директно от сърцето му. Тази история един ден може да се разказва от уста на уста, понеже е така дяволски истинска, че чак боли. Това ще е лебедовата песен за Тери.

Имало едно време един магьосник, който много обичал да обикаля из световите. Всеки ден, щом се събудел, взимал жезъла си, намятал черния си плащ и тръгвал накъдето му ведят очите. Всички светове го познавали, уважавали го и го обичали, понеже на никого не отказвал помощ, услуга или съвет. Той бил добър събеседник, неизчерпаем извор на истории и може би най-добрият Тъмен Маг в историята. Имал обаче един проблем — бил толкова самотен, колкото простосмъртните не могат да се чувстват никога. Дори мъдростта му не можела да му помогне да проумее с какво отблъсква жените около себе си... Дали с любовта си, която била прекалено силна за слабичките им сърца, свикнали единствено на някое-друго натискане в новогодишната нощ? Дали с прекалената си привързаност към човека до него, която рязко контрастирала със самоувереността и разпасаността на останалите мъже? Или пък защото никоя не можела да повярва, че разказвач като него може съвсем случайно да говори истината? Не знам... а и той не знаел. Не че ако разберял, животът му щял да стане по-лек... но поне щял да знае кое от качествата си да обвинява. Именно затова магьосникът обичал пътуванията. Те му помагали да се разведри и да се откъсне поне за малко от мрачните мисли.

Един ден той, както обикновено, излязъл от дома си, без да знае къде ще го отведат пътищата между световите. Този път решил да не обикаля познати места, а да се довери на инстинкта си на пътешественик, затова закрачил безцелно. Преминал през няколко портала, изпушил един Мрак знае колко лули и през цялото време вървял замислено, потънал в неприятни мисли за живота. Когато след известно време най-сетне надигнал очи, се озовал в странен свят, където дотогава не била стъпвал човешки, елфически или тролски крак — един свят, забравен от бог и от дявол. Магьосникът решил да намери някой от местните жители, за да се поинтересува къде все пак е попаднал. Какво било изумлението му, когато открил, че всички около него са слепи... От няколко случайни минувачи с превръзки на очите научил, че според легендата преди повече от 12 000 години, по време на Великите Драконови Войни една от битките между величествените същества се разиграла точно над въпросния свят. Драконовият огън бил толкова силен, че хора и животни ослепели завинаги.

Трогнат от дочутото, магьосникът решил да остане за известно време в този свят, за да помага с каквото може — с меч, магия или добра дума. Така изкарал почти 13 години там, докато един ден не се запознал с местна девойка. Тази девойка... може би само този, който я е виждал, би могъл да опише с вулгарните човешки думи каква красавица била... Душата ѝ... душата ѝ била бяла и чиста като сълзи на цвете... Но няма смисъл — всички слова бледнеят пред действителността, която някога — в много редки случаи, но все пак понякога — може да бъде по-красива и от приказката.

Магьосникът се влюбил. Доста глупава и безразсъдна постъпка за един човек на близо 7000 години, който прекрасно знаел какво може да очаква от живота и по-специално от жените... Но все пак той си казал: „Момичето е сляпо — значи не е успяло да види покварата в света около себе си... не е съзирало обичайните преструвки на съществата от своя пол и не се е изкушило от тях... не е попивало с очи сладострастните погледи на мъжете по снагата си...“. Затова смело и безразсъдно се хвърлил с главата напред в дълбоките води на любовта, независимо от факта, че не един и два пъти се бил давел именно в тях. Той постоянно прекарвал времето си с нея и ѝ говорел... Разказвал ѝ колко е красива, колко прекрасен е светът за двама души, които се обичат, независимо от разстояние, години и жизнен опит, как единствено чувствата, а не измамната действителност, която хората виждат с грешните си очи, има някакво значение в този живот...

Девойката сякаш повярвала... поне дотам, че на думи се влюбила в магьосника. Пред нея обаче изникнало неочаквано изкушение — тя поискала поне за миг да махне превръзката от очите си, за да огледа света около себе си. „Мили“, повтаряла му тя всеки ден, „бих искала да имам очи единствено за да мога да сравня посредствеността на този свят с твоята красота...“

И глупавият магьосник повярвал... Той призовал всичката си сила за една невероятно сложна магия, която трябвало да помогне на момичето. След като се свестил след отката на Силата (все пак той бил Тъмен Маг, несвикнал чак толкова на бялата магия), видял, че се е случило чудо: девойката прогледнала за пръв път от раждането си. Радостта на магьосника нямала край. Той си мислел, че първото нещо, което ще направи момичето, ще бъде да се огледа в очите му, за да види колко красива е... Блажени са вярващите, както се казва в

човешката Библия. Едно бил забравил магът — да изцели любимата си не само от физическата, но и от душевната слепота... Девойката като невидяла (моля да ми простите неволния каламбур) се затичала по света и започнала да гледа всичко — цветя, небе, слънце... и най-вече мъже, разбира се. И след като се нагледала на достатъчно, решила, че магьосникът е прекалено грозен за нея. Е, не че го била видяла — истински — за повече от пет секунди, но това за нея нямало значение. Пред нея се изправил цял един свят, пълен с изкушения, които понякога са по-силни и от най-могъщото чувство... Тя се оправдала с това, че двамата са от различни светове и че просто няма как да бъдат заедно... донесла от девет кладенеца вода и от девет планини пръст, за да натрупа огромна кална стена между себе си и магьосника... заляла го със студен душ и припнала доволно като пеперудка от цвят на цвят и от град на град. Естествено, магьосникът бил забравен на втората минута след началото на дългото наваксване на пропуснатото... Дълбоко в небитието останали всички клетви от рода на „Никога няма да те забравя“ или „Ще ми липсваш“, каквито жените са склонни да сипят със скоростта на пороен дъжд през май.

Магьосникът останал втрещен. Дълги часове единствените мисли, които минавали през главата му, били „Нима и тя...?“. Безчувствените му крака го извели до Долината на Откъснатите Розы — място, което според всички Тъмни Магове зарежда с огромна енергия и следователно било задължително за посещение преди всеки дуел или съдбовна битка. Дали това е било мрачна шега на съдбата или просто той съзнателно е отишъл там, може само да гадаем. Изходът, за жалост, е бил предопределен още в момента, в който любовта заляла душата му: той изрекъл едно от Забранените Заклинания, доверени му от стария му учител, и с вик забил жезъла в гърдите си...

Айвън спря за миг, допи пресъхналата си чаша и довърши:

— Не бе останало много за погребване...

Ръцете ми бяха побелели от стискане на бар-плота. Гласните ми струни отказваха да ме слушат, но въпреки всичко успях да изстискам от себе си:

— Нека Мракът го прости.

Айвън надигна рязко глава и изведнъж, без преди това с нищо да покаже какво смята да направи, запрати чашата си в огледалото зад бара. То рухна с хиляди кристални сълзи.

— Не, Никол. Мракът няма за какво да го прощава. Той никога, през целия си живот, не бе сторил на човек дори бледо подобие на това, което сториха на него. Затова ви мразя — вас, жените, които бяхте около него, правехте се на негови много добри приятелки, но никога не показвахте съчувствие към него. Мразя и онези кучки, които също се кълняха във вечно приятелство към него, но винаги го забравяха, когато хормоните кипнеха. Така че няма за какво да го прощаваме. Той трябва да ни прости — на нас... на вас... на всички. И съм сигурен, че ще го направи. Независимо от това, че го мислехте за боклук, той може би беше последният човек на този свят, който можеше да обича. А сега вече е в Мрака... и ще ми липсва.

Мълчаливо си сипахме по още една чаша, отляхме за упокой и пихме на екс. Сега и в моите очи имаше сълзи. Изведнъж вратата се отвори със скърцане. Обърнахме се едновременно, а в очите на Айвън пламна такава луда и отчаяна надежда, че се уплаших да не обезумее наистина. Но не... В кръчмата влезе зелената котка на Рей Макгавърн. Тя бавно и грациозно обиколи всички маси, като грижливо подуши всеки стол, качи се на камината, почака малко някой да я почеше зад ушите, както правеше Тери, стана, дойде до бара, седна на любимия му стол и нададе такъв вопъл на отчаяние, че със сигурност косата ми се сдоби с поне две-три хиляди бели косъма.

Без да се наговаряме, двамата едновременно станахме и безмълвни излязохме навън. Точно бе започнало да се сдрачава и небето бе обагрено точно в онзи прекрасен нюанс, смесица между виолетово и алено, който толкова много се харесваше на Тери. Вдигнахме погледи нагоре. Дали от алкохола, или от премрежените ми от сълзи очи, но ми се стори, че видях силует на дългокос човек, яхнал дракон, който летеше така свободно към залеза... Сълзите потекоха още по-силно. Айвън ме прегърна. Почувствах докосване до крака си, наведох се и видях котката, която се галеше и търсеше някой, с когото да сподели болката от неочакваната липса. Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми, и прошепнах:

— Сбогом, вълшебнико... Ще ни липсваш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.